

ВЕЛИКІ МАНЕВРИ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ

ТРУДЯЦІ КИЇВА ВІТАЮТЬ ЧЕРВОНУ АРМІЮ.

17-го вересня в Києві відбулась парада війська, що брало участь в маневрах. Ще за довшо до паради на полі, де вона мала відбутися, почали сходиться тисячі робітників з родинами, що прийшли з квітами в руках привітати Червону армію. Військо розтягнулося на полі на протязі 5 кілометрів.

Від 11 год. 30 хвил. вранці з'явився верхи на коні тов. Ворошилов у супроводі членів Реввійськради, об'їжджаючи розташоване військо. Появу тов. Ворошилова зустріли гучним "ура". Робітничі делегації встали йому шлях квітами. Ввесь час лунали привітання: — Хай живе славетна Червона армія і її провідир тов. Ворошилов!

Кожній частині, що проходила на параді, робітники влаштовували бурхливі овації. Ввесь шлях від поля до міста, що ним ішло військо, на протязі кількох верств услава квітами. Особливо широкі привітання робітників бійців робітничих батальйонів.

Підчас паради вгорі літали десятки аеропланів. Місто набрало надзвичайно врочистого вигляду. На робітничих околицях, де проходило військо, були споруджені великі арки з написами привітаннями Червоної армії та її провідирям. Все місто було оздоблене прапорами, гірляндами, зеленню. Частинами, що проходили, робітники роздавали квіти й подарунки.

Уже давно місто не переживало такого врочистого піднесення, як сьогодні. Всі старі й малі вийшли на вулицю.

Вогнем ентузіазму палахкотіли серця десятків і сотень тисяч трудящих Києва. Процесія тривала понад 4 години. Разом з молодими червоноармійцями проходили й старі робітники-учасники ТСО-Авіахеміських батальйонів.

День паради обернувся на врочисте свято єднання трудящих зі своєю бойовою Червоною армією.

Дефіляда Червоної армії.

СИЛА І МОГУТНІСТЬ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ. З НАКАЗУ ГОЛОВИ РЕВВІЙСЬКРАДИ К. ВОРОШИЛОВА.

Сила й могутність Червоної армії є не тільки в розвитку своїх внутрішніх можливостей, але також і в найцілішньому зв'язку з радянським громадянством.

Маневри показали, що інтереси Червоної армії близькі інтересам трудящих. На всім шляху частини, що маневрували, зустрічали дружнє, повне ентузіазму ставлення робітників і селян, які шукали нагоди зробити допомогу і сприяти Червоній армії.

Цілком погоджена робота пролетарських батальйонів і команд ТСОАвіахему, організацій Українського Червоного Хреста і кооперації, чітка робота залізничників України і особливо ст. Конотопу і Бахмачу, міліції і пожежників підчас навчання з протиповітряної оборони і незвичайна дисциплінованість, що її виявила людина великих центрів підчас цих навчань — все це є яскравий доказ того, що широкі шари трудящих добре засвоїли твердження, що оборона пролетарської держави — справа всіх трудящих.

Величезне значіння київських маневрів є в тім, що вони дали ряд вдалих зразків тактично-правильного й вмілого застосування технічних засобів. Піхота діяла на маневрах у певне, бо вона що-хвилини завдання, що на них покладено. Поруч високого підготування техніки льотної справи, вони виявили не менш високе тактичне підготування.

Хемічні частини показали досить високу підготуваність в своїй спеціальності і навичку до спільної роботи з військом протиповітряної оборони.

Вже в перші дні маневрів і мав нагоду відзначити з подякою чудову роботу однієї з частин інженерного війська. В дальшому ході маневрів саперні, понтонні, прожекторні частини і військо зв'язку показали дружнє і добре налагоджену роботу. Енергія, швидкість і чіткість виконання наказів супроводжували всю їхню діяльність на маневрах.

Червона армія має в особі їх вірного й підготовленого товариша на війні, а держава — надійного вартового своїх кордонів.

Водночас політапарат цілком справився з складним завданням — безперервного зв'язку частин, що маневрували, з масами трудящої людності.

Червоноармійський склад в важких обставинах похідного бойового життя виявив величезну витривалість.

Окремі частини і цілі сполучення, що брали участь у маневрах, показали високу міру стійкості й упертості в досягненні поставлених цілей, на які може бути здатна Армія Пролетарської Революції.

Червона армія має в особі їх вірного й підготовленого товариша на війні, а держава — надійного вартового своїх кордонів.

Водночас політапарат цілком справився з складним завданням — безперервного зв'язку частин, що маневрували, з масами трудящої людності.

Червоноармійський склад в важких обставинах похідного бойового життя виявив величезну витривалість.

Окремі частини і цілі сполучення, що брали участь у маневрах, показали високу міру стійкості й упертості в досягненні поставлених цілей, на які може бути здатна Армія Пролетарської Революції.

Червона армія парадуює в Києві на площі "Героїв Перемоги".

"Тюрма народів".

Від Владивостоку на Тихому океані, звідти, де сходять сонце, до кордонів Німеччини й Австрії, де воно схилиється на спочинок, від суворих берегів Льодового океану, де піроку стоїть глуха ніч, аж до кордонів Персії й Туреччини, де полюється Каспійське та Чорне моря, розляглася була неграбна, неохайна царська самодержавна Росія.

Про неї казали: "тюрма народів", "велетень на глиняних ногах".

Кого, кого тільки не прибрало хижачке, задрє око царів і цариків російських?

Проквітнувши казанських та астраханських татарів, наклали на Сибір із його численними народами свої лабета, самодержавне око прищурилось на південь — на Україну, Крим, Басарабію, а потім на захід — на Литву на Польщу, на естонців, латишів, на фінів. Іще, іще, іще... Сотні народів великих і малих скувала царська корона.

І став після цього цар писати в своїх маніфестах: "Мя божией милостию император. Всероссийский, царь Польский и Великий князь Финляндский и прочая и прочая".

Аж духа бувало забиває диаконів, поки він прокаже з церковного амбону царський маніфест з усіма титулами самодержавця.

Треба було цареві всі народи держати міцно у путах, у вічному страху. Одних на одних нацьковували, одних одними залякували.

Коли треба було придушити повстання кавказьких народів, то царі самодержці послали туди росіяні й українці. Коли повстали поляки — то на них гнали донських козаків.

А як 1905 року почалися заколоти по наших українських селах, — сюди гнали черкесів, калмиків і т. ин.

Боротьбу з пануванням класу капіталістів ведуть трудящі всього світу. Об'єднання і гуртування робітничої класи не обмежується одною країною чи державою, або одною нацією. Робітничі партії різних держав голосно заявляють про повну єдність інтересів і мету робітників всього світу.

Панування капіталу міжнародне. От чому боротьба трудящих всіх країн за визволення досягне остаточної мети тільки спільною боротьбою всіх трудящих проти міжнародного капіталу.

В національному питанні в Радянському Союзі виявлено в повній мірі те, про що мріяв, за що боровся Володимир Ілліч Ленін.

Він писав: "Повна рівноправність націй, право самовизначення націй, єдність робітників всіх націй — цієї національної програми вчить марксизм, вчить досвід всього світу і досвід Росії".

І цієї політики пильно додержувала і додержує після смерті Леніна комуністична партія й радянська влада в своїй внутрішній національній політиці і в Радянському Союзі, і в зовнішній політиці по заможам Радянського Союзу.

Завдяки цій політиці, великий Радянський Союз — вже не той царський "велетень на глиняних ногах", не та "тюрма народів", а могутня держава, яка складається з багатьох національних федеративних і автономних республік.

Немає старших, значніших республік, немає улюблених націй за радянської влади, всі народи рівні, всі рівноправні. Всі мають свої уряди. Всі беруть через своїх представників участь у Всесоюзному Уряді і в Раді Національностей. Всі нації мають свої республіканські ради, самі урядуються, самі керують своєю долею, але над собою мають вищий орган влади — Всесоюзний З'їзд Рад і його Виконавчий Центральний Комітет.

Боротьбу з пануванням класу капіталістів ведуть трудящі всього світу. Об'єднання і гуртування робітничої класи не обмежується одною країною чи державою, або одною нацією. Робітничі партії різних держав голосно заявляють про повну єдність інтересів і мету робітників всього світу.

Панування капіталу міжнародне. От чому боротьба трудящих всіх країн за визволення досягне остаточної мети тільки спільною боротьбою всіх трудящих проти міжнародного капіталу.

В національному питанні в Радянському Союзі виявлено в повній мірі те, про що мріяв, за що боровся Володимир Ілліч Ленін.

Він писав: "Повна рівноправність націй, право самовизначення націй, єдність робітників всіх націй — цієї національної програми вчить марксизм, вчить досвід всього світу і досвід Росії".

І цієї політики пильно додержувала і додержує після смерті Леніна комуністична партія й радянська влада в своїй внутрішній національній політиці і в Радянському Союзі, і в зовнішній політиці по заможам Радянського Союзу.

Завдяки цій політиці, великий Радянський Союз — вже не той царський "велетень на глиняних ногах", не та "тюрма народів", а могутня держава, яка складається з багатьох національних федеративних і автономних республік.

Немає старших, значніших республік, немає улюблених націй за радянської влади, всі народи рівні, всі рівноправні. Всі мають свої уряди. Всі беруть через своїх представників участь у Всесоюзному Уряді і в Раді Національностей. Всі нації мають свої республіканські ради, самі урядуються, самі керують своєю долею, але над собою мають вищий орган влади — Всесоюзний З'їзд Рад і його Виконавчий Центральний Комітет.

Боротьбу з пануванням класу капіталістів ведуть трудящі всього світу. Об'єднання і гуртування робітничої класи не обмежується одною країною чи державою, або одною нацією. Робітничі партії різних держав голосно заявляють про повну єдність інтересів і мету робітників всього світу.

Панування капіталу міжнародне. От чому боротьба трудящих всіх країн за визволення досягне остаточної мети тільки спільною боротьбою всіх трудящих проти міжнародного капіталу.

В національному питанні в Радянському Союзі виявлено в повній мірі те, про що мріяв, за що боровся Володимир Ілліч Ленін.

Він писав: "Повна рівноправність націй, право самовизначення націй, єдність робітників всіх націй — цієї національної програми вчить марксизм, вчить досвід всього світу і досвід Росії".

І цієї політики пильно додержувала і додержує після смерті Леніна комуністична партія й радянська влада в своїй внутрішній національній політиці і в Радянському Союзі, і в зовнішній політиці по заможам Радянського Союзу.

Завдяки цій політиці, великий Радянський Союз — вже не той царський "велетень на глиняних ногах", не та "тюрма народів", а могутня держава, яка складається з багатьох національних федеративних і автономних республік.

Немає старших, значніших республік, немає улюблених націй за радянської влади, всі народи рівні, всі рівноправні. Всі мають свої уряди. Всі беруть через своїх представників участь у Всесоюзному Уряді і в Раді Національностей. Всі нації мають свої республіканські ради, самі урядуються, самі керують своєю долею, але над собою мають вищий орган влади — Всесоюзний З'їзд Рад і його Виконавчий Центральний Комітет.

ТІ, ЩО РОЗВАЛИЛИ "ТЮРМУ НАРОДІВ" — СВЯТКУЮТЬ СВОЮ ПЕРЕМОГУ.

То була політика войовничого нацькування одних "діток" на других. А була ще політика "мирного завойовування", політика зрощування через школу, через церкву, через суд, через начальство.

Політика великодержавного чобота.

Це, здебільшого, для малих сибірських та азійських народів: калмиків, бурятів, туркменів, самоїдів. Це політика винищення цих народів та заселення їхніх земель "вірними синами".

Величезні сибірські повіті, калмиківські волості — цілі степи, віддавались на суд урядників або справників. І той там був "і цар і бог".

— До царя далеко, до бога високо — це була улюблена приказка цих царських посіпак. І чинили вони свій суд, свою розправу "во славу батюшки-царя".

Згадаймо тільки катування в Польщі після повстання 1863 року, коли царський генерал Муравйов, прозваний "душові-

режно, по-ленінському, мудро. Зразу і перш за все, всім ясно стало, що не окремі нації повинні ворогувати між собою, а класи. Дві класи: клас трудящих і клас капіталістів. Трудящі і нероби. Бо ця ворожечна споконвічна: капіталіст-еврей — ворог трудящому робітникові-еврею. Український пан-поміщик корог українському селянинові біднякові. Руський купець чи фабрикант — ворог і п'явка руського фабричного робітника. І українському селянинові не миліший поміщик від того, що він українець, так само, як єврей-робітникові не миліший його хазяїн-капіталіст від того тільки, що він єврей.

Одна мета у всіх трудящих — то байдуже, з якого воли народу, чи то будуть вони французи, чи українці, чи татари, чи євреї, — мета одна — це подолати у спільній боротьбі капітал і доходити нового соціалістичного життя.

Це основна мета всіх трудящих. За неї борються комуністична партія у всьому світі.

Всі народи Радянського Союзу не ріжними шляхами, а однією дорогою і до однієї мети йдуть дружнє спільно.

В тенета капіталістів тягнув Пєтлюра Україну.

Країна віддала багато зайвних жертв за те, щоб правильно розв'язати національне питання. Українські соціал-зрадники билися, як вони запевняли, за самостійну Україну і плутали цим селянство. Вони брехали, що, ніби, більшовики проти України. А самі в той час же продавали Україну то німцям, то полякам, то виступали спільно з російською буржуазією проти Радянської влади.

Вони, користуючися гаслами самостійної України, хотіли настановити на її терені буржуазну, куркульську Україну.

Робітники-ж і селяни боролися за Україну Радянську, за Україну — робітничо-селянську, щоб вона не залежала від закордонних капіталістів.

І, як бачимо, лише за радянської влади, Україна розцвіла, як ніколи і знищила наслідки

підлістичних країн, що пишуться своєю високою культурою.

Далеко нам нема чого ходити: панська Польща — як там гостро стоїть справа з національним питанням. А це-ж модала ще держава, що сама недавно "вибилася в люди". Ще недавно ніхто, як поляки відчували на собі царську національну політику, а тепер ця буржуазна республіка гнобить українців, яким судилося опинитися під панською владою. Уже тепер польські ксьондзи взялися за сполучення білорусів, за нацькування і українців і білорусів і своїх таки темних польських селян проти євреїв.

А Румунія? А Чехо-Словацьчина? Всього тільки десять років тому як чехи стогоном стогнали від німецьких національних утисків, а тепер вони під орудою свого буржуазного уряду, не дають дихати підкарпатським українцям.

І куди оком не киньте за радянські кордони — скрізь теж саме і теж саме.